

VERA & VIOLA

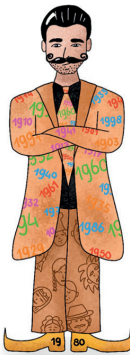
JOB VOOROP

MADAM VOORNAAM

PROF. VOORKENNIS

VALENTIJN VOORGESCHIEDENIS

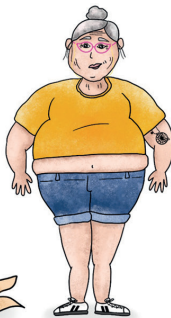
AAD VOORRAAD

BURG. VOORHOOFD

MEVR. VOORBARIG

VICTORIA ACHTERSTEL

VINCENT VOORDOEK

ANTON ACHTERSTEL

Hoofdstuk 14: De geheime kamer

Aad ging hen voor tot achter in de winkel. Hij opende een tussen-deur en zo kwamen ze in een lange gang. Aan de linkerkant was een deur die halfopen stond. Even dachten zij dat ze daar naar binnen moesten, maar dat bleek niet het geval te zijn. Aad liep de deur namelijk voorbij. Job, Viola en madam Voornaam konden het niet laten om even naar binnen te gluren. Professor Voor-kennis was de enige die dat niet deed. Kennelijk wist hij al dat dat de woonkamer van Aad was. Hij was hier dus al waarschijnlijk eerder geweest. Iets verderop aan de rechterkant van de gang bevond zich nog een dichte deur. Maar ook die liepen ze voorbij, totdat Aad stopte bij een heel grote kast. ‘Hier even blijven staan,’ sprak Aad, hij keerde zich om en hij liep met dezelfde elastische bewegingen terug de winkel in. Hij draaide het bordje met het woord GESLOTEN naar buiten toe. Vervolgens liet hij de luxaflex voor de ramen en de winkel deur zakken. Hij liep tot achter de balie en trok daar een lade open. Op zijn gevoel griste hij daaruit een sleutel en kwam hun kant weer op.

‘Kun je mij even helpen?’ zei hij tegen Job. Hij ging rechts van de kast staan en gaf met duidelijke armbewegingen aan dat Job links van de kast moest gaan staan. ‘Als ik tot drie tel, schuiven we de kast iets naar voren, oké?’

Job deed exact wat hem opgedragen werd en bij de derde tel kreunden beide mannen wat vanwege de geleverde inspanning.

Dat er zo’n zwaar geluid uit zo’n magere man als Aad kon komen, konden de anderen nauwelijks geloven.

Nadat deze handeling drie keer achtereen herhaald was, gaf Aad het teken dat het genoeg was. De kast stond nu zo’n vijftig centimeter van de muur af en dat leek voldoende te zijn. Ze konden hun nieuwsgierigheid niet de baas en tuurden allen langs de kast. Op professor Voor-kennis na. Hun blik viel op nog een deur. Van het

bestaan ervan mocht men kennelijk niets weten. Waarom stond er anders een kast voor? Aad wurmde zich tussen de kast en de gesloten deur, wat met zijn magere gestalte geen kunst was. Hij stak de sleutel in het slot. Hij draaide deze een paar keer om en drukte vervolgens de deurklink naar beneden. Met beleid duwde hij met zijn andere hand tegen de deur. Met een krakend geluid opende zich de deur. Aad probeerde nu op de tast het lichtknopje te vinden. Dat lukte en na enkele seconden was de ruimte verlicht. Aad ging naar binnen en de anderen volgden hem een voor een. De smalle opening bleek niet voor iedereen een makkelijk te nemen hindernis te zijn. Professor Voorkennis kwam namelijk vast te zitten met zijn dikke buik. Uiteindelijk lukte het iedereen om de ruimte te betreden.

De tl-buizen aan het plafond zaten onder de stofdraden. En deze stofdraden beperkten zich niet alleen tot de buizen. De ruimte was vies in tegenstelling tot de schone, nette winkel. Het rook naar pijp en het leek erop dat professor Voorkennis hier naar alle waarschijnlijkheid niet lang geleden eerder moest zijn geweest.

Het was een groot magazijn met allemaal rijen met voorstellingen met voorraad. Tussen de voorstellingen lagen gangpaden. Aad ging naar rechts en liep langs de voorstellingen naar een oude houten tafel met daarop een halfvolle glazen asbak. Dat was het bewijs dat er hier inderdaad al eens gerookt moest zijn.

Achter de tafel trok direct een voorstelling hun aandacht, omdat deze bedekt was met een wit laken. Aad liep om de tafel heen op deze voorstelling af en nam heel voorzichtig het laken weg. Dat deed hij op zo'n manier dat het leek of er een of ander belangrijk monument onthuld ging worden.

Wat ze zagen was een voorstelling met op de middelste schap een enorm stoffig blik en op de onderste schap een voorwerp dat ook nog eens extra bedekt was met een doek.

Aad keek de professor aan alsof deze zijn goedkeuring moest geven om het blik van de schap te halen. Dat was ook zo. De professor knikte. Aad nam het blik van de schap, draaide zich 180 graden om en plaatste het op de tafel die daar stond.